

Després de veure el vídeo *Flames a la fosca*, comenta el poema:

A Mallorca, durant la Guerra Civil

Verdegen encara aquells camps
i duren aquelles arbredes
i damunt del mateix atzur
es retallen les meves muntanyes.
Allí les pedres invoquen sempre
la pluja difícil, la pluja blava
que ve de tu, cadena clara,
serra, plaer, claror meva!
Sóc avar de la llum que em resta dins els ulls
i que em fa tremolar quan et recordo!
Ara els jardins hi són com músiques
i em torben, em fatiguen com en un tedi lent.
El cor de la tardor ja s'hi marceix,
concertat amb fumeres delicades.
I les herbes es cremen a turons
de cacera, entre somnis de setembre
i boires entintades de capvespre.

Tota la meva vida es lliga a tu,
com en la nit les flames a la fosca.

AUCA

Retorno a les festes llunyanes,
quan la muralla de ponent
plena d'estàtues blanques sobre el mar
incendia la Catedral amb palmeres polsoses
i pedres dins el xarol, diumenge de la Portella,
la primera vegada, cosins, amb marineres blaves.
Mira com es tanquen els vidres i dins la cambra la tarda,
la tarda es clou, la tarda damunt d'un llit d'agost, pots mirar-ho
des de qualsevol magraner;
sorpren els racons del jardí i sabràs el secret de les vànoves,
dels sillons amb roba de llengos antiga, de les columnes entorcillades;
vés al jardí, al costat de la marededeueta,
del safareig cansat de bressar les mateixes fulles,
hi ha les finestres que tenen el record del suïcida
i del boig que el va veure penjat i perdia la boca rient-se'n
amb els ulls tacats amb ombres com botons,
com els botons grocs de les margarides de la feixina,
a la Riera, més avall del Pont de Sant Pere,
on la Muralla no té canons sobre la Plana.
Jo n'hi he posats i enfonsaré els vaixells del Port.
Els peixos es mengen el Jaume I davant la Farola.
El Pare Vidal, endolat, s'ho mira des de la Riba.
El Pare Vidal Taüt crida els cuirassats anglesos.
Jaume I, t'ho dic, torna a sortir vestit de blanc,
i jo et faré portar sobre una tauleta d'eben
a la sala de rebre de can Robert Massanet,
i passaràs per l'entrada amb capitells jònics i pluja
-una casa de senyors, una casa bona, amb criades;
estaràs dins una botella verda de vi de Binissalem,
Rei Jaume amb un matalàs d'arena!
El rei En Jaume I amb un llençol de pols grisa
entra per la Llotja! Boters, atureu els martells,
canteu la cançó de Carmen Flores al Líric.
Ara passa el Jaume I pel carrer de la Mar.

Quadreu-vos,
carrabiners, saludeu el Capità amb la pistola!
Capità, a la glorieta dispara sobre la multitud,
com si fossis el Polvorí que va esclatar amb el tro més gran de la terra
(no n'han sentit mai de més fort ni aquí ni fora Mallorca;
totes les vinyes s'aturaren i el vent es cenyia a les soques,
els pits de les noies fremien llur defensa blava,
i el Seminari masturba si Virgili les solituds
torna la lira renglera de canyes, xiulets i bellveures,
cossiols de clavells al terrat i l'estampa més grassa).
Darrera la persiana sé el moment del cos al mirall
i espio el munt de la roba vora la flassada blanca.
Vaixell, trenca els arcs, els quioscs, les lleones.
El passeig està fart de mirades
i encara no ha après el peu ni la cuixa sota la falda.
Si vas a la Rambla, vaixell, trenca el verd de les Caputxines.
Llança el teu fum sobre la mòmia de sor tomasa.
-Sor Tomasa, que balla amb el cardenal Despuig vestit de diable-.
Sor Tomasetta, el vaixell vol tirar-vos dins un pou;
arri, cavallet, camina, vola per la carretera,
menja la coca de mel dins la maneta de l'àngel.
Portes la santa que sap com repiquen les campanes.
La nit es posa a vetllar dins els ulls de ma mare.
Ma mare, fadrina, canta al carrer de l'Om i broda.
Tambor, tamboret, tambor, broda, broda per la noça,
la noça demà passat, només amb una galera,
i tots a peu i després els tarongerars de Sóller.
Aquí pots nedar, vaixell: el brollador t'acaronarà.
És un braç inacabable a la teva quilla negra.

Rellotge, calla i no diguis que l'infant s'acosta.
Serà espasa i trençarà totes les cadenes;
les grises rengleres d'arbres li ensenyaran arts de bruixes;
el seu cap serà penjat a la Porta Pintada
i el guardaran a la nit, perquè no parli.

Barcelona, febrer 1935

